NANDO, WE'RE HOME

A Return To The Place That Called First

Ferdinando Frega – Nando the Scribe

Gillettenarrative.com

GILLETTE: NANDO, SUNTEM ACASĂ

De câteva săptămâni îmi tot revine în minte un moment din viaţa mea. Eram în 1993 şi, pentru lansarea unui sistem de bărbierit revoluţionar pentru vremea aceea, tatăl meu şi cu mine am zburat la Washington. Mă tot întreba dacă sunt fericit şi zâmbea. Nu-l vedeam des aşa, şi asta mă intriga — ca şi cum ar fi aşteptat momentul potrivit ca să-mi spună ceva important.

Într-o după-amiază, după muncă, ne plimbam pe un debarcader de lângă râu. M-a apucat de braţ, m-a tras mai aproape şi mi-a spus:
„Nando… suntem în America. Nando… suntem acasă.”

Era fericit — cu ochii plini, aproape emoţionat, aproape gata să plângă. Dar eu eram prea tânăr ca să înţeleg ce voia să spună cu adevărat dincolo de cuvinte.

Astăzi nu pot să uit. De aproape şapte luni această amintire tot revine, rotindu-mi-se prin minte. Au trecut treizeci şi trei de ani, iar el s-a dus de un an. Dar semnalul lui este puternic şi limpede: vrea să înţeleg că trebuie să fiu gata să plec din nou — să mă întorc acasă. Acasă, acolo unde nu am fost primit acum 61 de ani doar din cauza unei erori a berzei FedEx… dar asta e altă poveste.

Aici, în Italia, mă simt ca şi cum aş fi blocat într-o ladă de fructe — închis de ceva ce nu mi-a aparţinut niciodată.

Cum voi ajunge acolo, habar n-am. Cei 70 de USD pe lună sunt singura mea resursă şi nu alerg după nimeni pentru bani. Alerg doar după femei frumoase — dacă sunt inteligente. Nu un viciu, o pasiune. O datorie de recunoştinţă faţă de cea care nu are niciodată nevoie de publicitate — femeia care există chiar şi atunci când stă singură.

Iar când voi intra în sfârşit într-o încăpere oarecare de acolo, voi avea în buzunar trei ardei iuţi calabrezi. Mă voi prezenta spunând:

„Acesta este focul — singurul lucru care ne ţine în viaţă şi ne fereşte de boli. Începe în gură şi se termină în fund. Doar să nu afle niciodată adversarii.”

Nando